

Kedves Lukács György!

A minap ismét kezembe került „A modern dráma ~~xxx~~ fejlődésének története”, újra --nem tudom, hanyadszor--elolvastam, és persze fölmerült bennem az 1910-es évek sok-sok élménye. Többek közt az összejövetelek Balázs Béla naphegyi lakásán, Mannheim Károllyal, Fülep Lajossal és a többiekkel. Még élénken emlékszem arra a megbeszélésre, amelyen szóba került, miképpen kell viselkedni, ha proletárdiktaturára kerül sor. A többféle vélemény közül végül is a Lukács Györgyét fogadták el a jelenlévők. Az így szólt:

Politikában mindig ahhoz a mozgalomhoz kell csatlakozni, amely minél több embernek minél jobb helyzetéért küzd.

Ez a döntés lett aztán alapja annak, hogy a konventikulum tagjai tevékeny részt vettek a Tanácsköztársaság intézkedéseiben.

Azóta félszázadnál hosszabb idő telt el. 1918-ban egy ideig még Adyval is lehetett beszélgetni, Tóth Árpáddal, Babitscsal és a többi kiváló litterátussal hányszor, de hányszor találkoztam, Reinitz Béla alakja éppugy él bennem, mintha itt ülne mellettem, stb.

Persze mind kevesebben élnek a régiek közül, még jó barátunk, Benedek Marci is itthagyt minket. Fülep él még, de alig közelíthető meg.

A dráma-könyv olvasása közben fölidézttem fiatalságom napjait, és úgy éreztem, egyszer illik megköszönnöm a sok szép tanulságot L.Gy.-nek.

Ez most ime megtörténik.

With many salutations

Yours sincerely

Molnár Antal

1970 jul.31.

MTA FIL. INT
Lukács Arch.